



*Pani*  
**PLUKOVNÍKOVÁ**  
román

LAURA  
**FRANTZ**

i527net  
edavivestvo



PANI  
PLUKOVNÍKOVÁ

LAURA FRANTZ

Copyright © 2011 by Laura Frantz

Originally published in English under the title *The Colonel's Lady*,  
a division of Baker Publishing Group,  
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.  
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:  
Copyright © i527.net, s.r.o., 2021  
[www.i527.net](http://www.i527.net)

ISBN 978-80-89822-xxx

Venujem Wyattovi a Paulovi Mayovcom:  
meníte sa na zbožných hrdinov.

Osobitne venujem príslušníkom a príslušníckam  
ozbrojených síl našej krajiny,  
ktorí sa od roku 1776 vzdávajú svojich životov a slobôd,  
aby ochránili naše.



# Autorkina poznámka

**K**ed' som navštívila Locust Grove v Louisville v Kentucky a ocitla sa pred portrétom Georgea Rogersa Clarka, pochopila som, že musím stvoriť hrdinu, akým bol on. Po prečítaní pôsobivého životopisu *Dlhý nôž* od Jamesa Alexandra Thoma sa mi plukovník Clark pevne vryl do mysle aj srdca ako skutočná americká legenda. Mal však tragický život a ja som sa po jeho preskúmaní rozhodla, že mu vymyslím šťastnejší koniec. Pri stvárnení postavy plukovníka Cassiusa McLinna som sa voľne inšpirovala Clarkom a srdcervúcimi bojmi, ktoré zvädzal ako vojak, ale aj v súkromnom živote. Roxana Rowanová je síce vymyslená postava, no je to žena, ktorú by som Georgeovi Rogersovi Clarkovi dopriala spoznať. Som presvedčená, že keby sa s ňou zoznámil, jeho život by sa uberal trochu iným smerom.

Život vojaka je ťažký v každom storočí. Všetkým príslušníkom armády dlhujeme nesmierne veľa. Ale vojaci, ktorí v nej slúžili pred dvesto alebo viac rokmi, mali mimoriadne ťažkú úlohu. V tých časoch boli podmienky služby v armáde veľmi tvrdé. Voda bola často znečistená, a tak sa vojaci radšej spoliehali na alkohol. V záujme verného zobrazenia minulosti som musela

do príbehu zahrnúť jeho používanie a ukázať, aké veľké škody napáchal. Aj politická situácia na amerických hraniciach bola zložitá, a tak sa jej v príbehu venujem iba okrajovo, aby som čitateľa ušetrila krutých podrobností.

George Washington údajne povedal: „Počul som hvízdanie guľiek a ich zvuk ma očaril.“ Tieto slová tak verne vystihujú statočnosť a odvahu vojakov americkej vojny za nezávislosť, že som ich vložila aj do úst plukovníka McLinna, hlavnej postavy môjho príbehu.

Príslovia a porekadlá použité v tomto románe pochádzajú z osemnásteho storočia a vyšli pod názvom *Pravidlá zdvorilosti a slušného správania v spoločnosti a pri konverzácií*. George Washington si ich osvojil v mladom veku a riadil sa nimi celý život. Možno preto sa zaradil medzi najlepších vojakov, akí kedy žili.

V tomto príbehu som použila odkaz na Purpurové srdce, aj keď ho zaviedli až v roku 1782. Podľa dostupných informácií toto prestížne vyznamenanie počas americkej vojny za nezávislosť udelili iba trom mužom.

Ako spisovateľku ma teší, keď môžem na základe historických záznamov oživiť krásne, stratené a sladkobôľne chvíle minulosti a vdýchnuť im nový život a nádej. Presne o to som sa pokúsila aj v románe *Pani plukovníková*. Milý čitateľ, dúfam, že môj nový príbeh sa ti bude páčiť.



# 1

*Kentucké územie, november 1779*

*Toto je šíalenstvo.*

Roxana Rowanová sa oprela o šmykľavý skalnatý vchod do jaskyne a sklonila hlavu, pričom pocítila, ako jej po zátylku stiekla ľadová kvapka vody. Pravou rukou, trasúcou sa ako list osiky, pohľadkala vo svojom vrecku chladnú oceľovú pištoľ. Ako dcéra vojaka ju vedela používať. Problém spočíval v tom, že ju použiť nechcela. Jediné, čo kedy zabila vo svojej kvetinovej záhrade vo Virgínii, bola užovka, ktorá sa nenápadne prepletala medzi červenými vlčími makmi a fialovými plamienkami.

Indián je niečo celkom iné.

Zo stropu vytrvalo kvapkala voda a ozvena jej zvuku, rozliehajúca sa jaskyňou, Roxanu ešte viac sklúčovala. Očami preletela po ružovkastých kvapľoch visiacich zo stien a stropu jaskyne. Stalaktity. Otec jej v jednom liste napísal, že vznikajú usadzovaním vápenca z kvapkajúcej vody. Nikdy by jej ani nenapadlo, že raz uvidí tieto zázraky prírody na vlastné oči. Ale teraz bola tu

– na úteku pred červenokožcami a červenokabátnikmi, uprostred neúprosnej divočiny – a záviseli od nej štyri padlé ženy a nemé dieťa.

Tisli sa k sebe hlbšie v jaskyni, ženy s namaľovanými, stvrdnutými tvármi zmeravenými strachom. Nancy. Olympia. Dovie. Mariah. A malá Abby. Päťica ju očami povzbudzovala, aby sa podujala na nebezpečný čin. Napokon vystrela nohu v čižme a štuchla ňou do kapitána lode. Aj v šere videla, že šíp trčiaci mužovi z chrbta zdobia pierka z moriaka. Skôr než padol mŕtvy na zem, stihol ich priviesť do jaskyne – bolo to nesmierne láskavé gesto. *Ďakujem ti za to, Pane. Ale čo chceš, aby som teraz urobila?* premýšľala o ich zúfalej situácii a z kútika ľavého oka sa jej skotúľala osamelá slza.

V to popoludnie sa v kanoe rýchlo ako blesk z ničoho nič objavili Indiáni. Ženy museli opustiť pramicu a v piroge zamierili k bezpečnejšiemu južnému brehu, vzdialenému niekoľko kilometrov od vytúženého cieľa ich cesty. Pevnosť Endeavor sa nachádzala kúsok ďalej po rieke. Keby sa im podarilo uniknúť Indiánom, do nasledujúceho rána by sa do nej pešo možno dostali. Šónijskí bojovníci určite radšej vyplienia plavidlo naložené rumom a pušným prachom, než by prenasledovali päť bezcenných žien a nemé dieťa.

„Slečna Roxana!“ rozľahla sa jaskyňou nebezpečná ozvena šepotu.

Roxana sa váhavo obrátila. Nechcela odtrhnúť oči od vchodu, aby ich nepriateľ svojím príchodom nezaskočil. Jej spoločníčky vošli hlbšie do tunela a roztrasené sa tam k sebe chúlili. Olympia potriasla pästou a zvýšila hlas.

„Radšej sa dám zajať Indiánmi, než by som mala stráviť noc na tomto prekliatom mieste!“

Ozval sa súhlasný šepot, pripomínajúci hadie syčanie, a Roxana si z vrecka vybrala pištoľ. „Dámy,“ oslovila ich, pričom vôbec

neskrývala iróniu, „radšej zmrznem v tejto jaskyni, než by som sa mala piecť na indiánskom ražni. Tak čo, ste so mnou alebo proti mne?“

Jedinou odpoveďou bolo neutíchajúce *čľup, čľup, čľup* kvapkajúcej vody. Roxana sa odvrátila od žien a znovu uprela pohľad na paprade rastúce pred vchodom do jaskyne. Skúmala červené, škoricové a šafranové stromy, pomaly miznúce v súmraku. Vietor bičujúci a krútiaci lístie na zemi možno zahladí ich stopu, keby sa Indiáni rozhodli, že sa pustia za nimi. Vošli by aj do potoka, aby ju skryli. Ale pomohlo by to? Roxana si roztrasene vzdychla.

*Som rada, že mama už nežije a že otec netuší, v akej zúfalej situácii som sa ocitla.*



Zavčasu ráno ženy vyšli z jaskyne na denné svetlo. Mokré, špinavé a s očami rozšírenými od strachu pripomínali plaché zvieratá. Jedna malá pištoľ sa indiánskemu šípu nemohla vyrovnáť, ale Roxana ju aj tak stisla v ruke, keď za úsvitu viedla skupinku cez mokrý les k pevnosti, do ktorej sa snažili dostať už takmer mesiac. Na poludnie ženy idúce za ňou už nariekali ako hrdzavé kolesá voza, ale vôbec im to nevyčítala. Prišli o celý svoj majetok, každý šiling, a zatiaľ videli iba obláčik dymu stúpajúci z komína neďalekého zrubu, kde si vyžobrali trochu chleba.

Idú vôbec správnym smerom?

Hustý les zatienoval slnko, a tak bolo ťažké zorientovať sa v ňom. Keď sa pred nimi konečne objavila veľká pevnosť, vôbec nezodpovedala predstave, akú si o nej Roxana urobila počas plavby po rieke Ohio. Pôsobila bezútešne, až zlovestne. Pevné dubové koly vyzerali, akoby prebodávali oblohu, a predná brána bola zatvorená. Roxana sa lepšie zabalila do peleríny a potlačila vzdych. Toto miesto zúfalo potrebovalo ovocné stromy... aspoň

názna kvetov... a deti a psy pobehujúce vonku, aj keď práve panoval mráz.

Pochmúrnu atmosféru však neodľahčil jediný výkrik vtáka.

Keď sa priblížili k bráne, zbadala virgínske vlajky vejúce na vysokých stožiaroch za nepohostinnými múrmi a potom ešte niečo – niečo, čo jej pripomenulo domov a vyčarovalo na tvári úsmev. Kamenný dom. Zažmurkala, lebo bola presvedčená, že krásny obraz sa jej rozplynie pred očami. On však nadobudol ešte jasnejšie obrysy a Roxana ho doslova hltala očami, aby jej neušla ani najmenšia podrobnosť.

Pevný kameň krémovej farby. Pôvabné zelené okenice, za ktorými sa skrývali skutočné sklenené okná. Na každom konci dva komíny a krásne predné dvere, ktoré pôsobili dojmom, že s príchodom teplejšieho počasia sa návštevníkom ochotne otvoria dokorán. Dom stojaci na miernom kopci sa nachádzal dosť blízko zadnej brány, aby sa z neho dalo v ťažkých časoch ujsť, ale Roxana nepochybovala, že jeho kamenné múry by odolali dokonca aj útoku kráľových mužov. Kto postavil taký neuveriteľný dom uprostred nepohostinnej divočiny?

*Otec sa o kamennom dome nikdy nezmienil.*

Roxana si zrazu uvedomila spoločnosť, ktorú mala pri sebe – alebo skôr viedla. Niežeby sa bála, že ju uvidia s týmito ženami v príliš tesných šatách a s namalovanými tvármi, alebo že by si v nejakom zmysle pripadala lepšia ako ony. Obzrela sa na ne cez plece a pritiahla si plášť tesnejšie k telu, lebo neskorý novembrový vietor fúkal tak neúprosne, akoby jej chcel preniknúť až do duše.

Jej nervozita mala celkom iný dôvod – bála sa otcovej reakcie. Čo si tento statočný vojak pomyslí, keď ju uvidí prichádzať v takej výstrednej spoločnosti? Vôbec netušil, že sa za ním chystá, a teraz sa nečakane objaví s prostitútkami a so zúboženým dieťaťom...

„Toto je pevnosť Endeavor, slečna Roxana?“ Unavený hlas prezrádzal takmer detskú nádej. Od chvíle, čo sa spoznali na lodi,

sa iba pätnásťročná Dovie držala Roxany tvrdohlavo ako ovad koňa v letnej horúčave.

„Áno, alebo si to aspoň myslím,“ odvetila, keď jej dievča bojz-livo stislo ruku. „Radšej sa nezastavujme, lebo nás možno prena-sledujú Indiáni.“ Roxana pozrela na Abby po svojom druhom boku a chytila ju za ruku. Dievčatko k nej zdvihlo zrak. Nápadné ryšavé kučery rámujúce bledú tvár ešte viac zvýrazňovali modro-sivé oči. Na lícach jej bolo vidieť jamky, aj keď sa neusmievala. „Čoskoro budeme znovu v teple a suchu – sľubujem.“

Olympia stojaca za nimi sa zasmiala. V zmrznutom vzduchu jej smiech znel ako pochmúrna zvonkohra. „Dúfam, že mi tu ponúknu viac než teplo a sucho. Inak sa hneď otočím a nájdem si inú pevnosť plnú vojakov – alebo indiánskeho náčelníka.“

Roxana si nevšímala bľabotajúce ženy, a keď sa vynorili z lesa, ostražito sa obzrela cez plece. Pre zmilovanie božie, ako sa to len mohlo stať? Uvedomila si, že na úteku pred nepohodlím sa nechtiac vystavila nebezpečenstvu. Vo Virgínii sa už necítila doma a túžila nechať bolestné spomienky za sebou, ale *toto* naozaj nečakala.

*Och, Pane, bola to Tvoja vôľa, aby som odišla z Virgínie... alebo moja?*

Každá žena cestujúca na pramici, ktorú práve opustili, zjavne pred niečím utekala. Dokonca aj Olympia priznala, že život vo verejnom dome zanechala, lebo už bola unavená zo vší, zápachu rieky a z mužov, ktorí jej ubližovali. Jej sestra, ktorá tam pracovala s ňou, zomrela a zostalo po nej dieťa. Olympii slúžilo ku cti, že pre malú Abby si želala lepší život. Od matkinej smrti pred niekoľkými mesiacmi dievčatko nepovedalo ani slovo a Roxana si v duchu kládla otázku, či ešte niekedy prehovorí.

„Počula som, že v Kentucky sú ženy také vzácne, že dokonca aj padlé, ako som ja, si môžu vybrať muža podľa svojej chuti,“ oznámila Olympia raz večer na lodi. „Postarám sa, aby sa ten môj

ku mne slušne správal.“ Usmiala sa tak spokojne, že Roxana jej takmer závidela.

„Ja chcem iba malú chatku, zopár kurčiat a kúsok zeme na pestovanie kukurice. Myslím, že nežiadam priveľa,“ dodala Mariah.

Nancy vedľa nej si narovнала otrhanú sukňu a zapriadla ako mačka nad hrncom smotany. „Ja si potrpím skôr na vojakov.“

Dovine vyblednuté modré oči sa postupne zastavili na každej žene a jej okrúhla tvár prezrádzala zvedavosť. „Slečna Roxana, ešte ste nám neprezradili, prečo cestujete do divočiny.“

Skupina žien chúlíacich sa pri peci v prístrešku vzrušene zašumela a Roxana si vzdychla. „Nuž... môj otec pracuje v pevnosti Endeavor ako pisár. V listoch sa ustavične rozplýval nad krásou Kentucky. Vďaka čistému vzduchu tam údajne vidíte na míle ďaleko, dokonca aj tráva má zvláštny modrozelený odtieň a miestne lesy sú obrovské a tiché – nie plné Indiánov, ako tvrdia niektorí ľudia.“

„Naozaj?“ zamrmlala Mariah, keď sa ostatné ženy ešte viac pritisli k sebe.

„Príchodom do Kentucky otca poriadne prekvapím. Služba v armáde sa mu čoskoro skončí a potom sa niekde usadíme. Len my dvaja.“

„Nechcete si nájsť muža – vydať sa?“ začudovala sa Mariah.

Nevinná otázka Roxanu zaboľela, ale iba ľahostajne pokrčila plecami. „Už nie som najmladšia. Podľa niektorých ľudí som už stará dievka.“

Ženy si vymenili chápané pohľady a zachichotali sa.

„V tom prípade prichádzate na správne územie. Muža žijúceho v divočine neodradí od plánov na ženbu ani dievča, ktoré je už trochu za zenitom,“ samolúbo sa uškrnula Olympia. Potom si siahla do výstrihu šiat, vytiahla z neho kontinentálny dolár a zamávala ním. „Stavím sa, že slečna Roxana s jemnou bielou

pokožkou a vlasmi čiernymi ako havranie krídlo nevydrží v tej pevnosti slobodná ani päť minút.“

Ozval sa súhlasný mrmot a Roxana sa smutno usmiala, keď Nancy vytrhla Olympii z ruky bankovku a hodila ju do pece. „Ten dolár je bezcenný a ty to vieš. Ukáž mi niečo hodnotnejšie.“

Olympia, ešte vždy s úškrnom, si zdvihla špinavú mušelínovú sukňu a z červených podväzkov vytiahla librovú bankovku. „Tak dobre, ktorá sa vydá hneď po slečne Roxane?“

„Podľa mňa Nancy, lebo je neskutočne sladkááá,“ posmešne zatiahla Mariah a prevrátila oči.

Jej slová spôsobili výbuch smiechu a lodník vopchal hlavu do dverí prístreška.

„Nie som sladká, ale múdra,“ bránila sa Nancy a zastrčila si prameň ľanových vlasov za ucho. „Vezmem si prvého muža, ktorý ma požiada o ruku, ak nebude mať ruku prilepenú k džbánku a sľúbi, že ma nebude biť.“

Mariah si počúvala mozoľnaté, upracované ruky posiate pečehovými škvrkami. „Ja túžim po chate v tieni hory s prameňom, ktorý nevyschne ani v horúcom lete. Ak sa so mnou nikto nebude chcieť oženiť, poradím si aj sama. Aj tak sa o seba starám už od svojich deviatich rokov.“

Roxana zrazu pocítila ľútosť nad každou zjazvenou dušou, chúlícou sa pri syčiacej peci. „Čo keby sme sa pomodlili, aby si každá z vás našla manžela?“ impulzívne navrhla a sledovala tváre žien.

Olympia sa uškrnula a pokrútila hlavou. „Pri všetkej úcte, slečna Roxana, s modliacimi sa ženami mám iba zlé skúsenosti. Vždy prosili Boha, aby ich mesto zbavil pobehlic, ako som ja.“

„Ja som sa ešte nikdy nemodlila,“ priznala Mariah.

„Mne sa ten nápad páči. Nikomu neublíži,“ ticho dodala Dovie, „a možno nám pomôže.“

Roxana sa načiahla za jej rukou a stisla ju. Aj keď mali svetské spôsoby, tieto ženy vedeli prekvapiť svojou detskosťou

a na pochvalu alebo láskavé slovo reagovali ako vyhladnuté mačky.

„Modlenie nie je ťažké,“ presviedčala ich. „Keď neviem, čo mám povedať, niekedy si spomeniem na slová, ktoré som sa naučila ako dievča.“ Otvorila dvere pece a vložila do nej zopár suchých vrbových polienok. „Znie takto: ‚Ukladám sa k spánku a prosím Pána, aby ochránil moju dušu. Keby som mala zomrieť, skôr než sa zobudím, uňho bude v dobrých rukách.‘“

Nancy prikývla. „Aj ja som sa ju naučila – pred mnohými rokmi, v škole pre deti osadníkov v Pensylvánii.“

„Tak už začnite,“ posúrila ich Mariah, „a dodajte, že všetky potrebujeme manželov.“

„Možno by sme sa mali chytiť za ruky,“ navrhla Dovie a načiahla sa za Nancinou. „Keď som raz nazrela do sály, kde sa modlili, všetci prítomní sa za ne držali.“

Ženy pokorne sklonili hlavy. Keď prednášali prosbu, Roxana mlčala, ale potom pridala svoju vlastnú: „Otec náš, ty vieš, čo potrebujeme, ešte skôr než ťa o to poprosíme. Ale aj tak to robíme, lebo vieme, že si trpezlivý, láskavý a veľkodušný. Prosím ťa, pošli týmto ženám manželov – ale iba čestných, milých a dobrých mužov. Pomôž im, aby sa stali ženami podľa tvojich predstáv. Pomôž im, aby ťa spoznali.“ Zdvihla zrak a očami preletela tiene. Abby tvrdo spala schúlená na lôžku pri vzdialenej stene. „A prosím ťa, vráť Abby hlas – nech znovu rozpráva. Amen.“

Dovie jej však nepustila ruku. „Slečna Roxana, seba ste vynechali.“

Roxana potlačila vzdych a nasilu sa usmiala.

*Bohužiaľ, za niečo sa už modliť neoplatí.*

„Nepôjdem do postele, kým modlitbu nedokončíte,“ vyhlásila Olympia a založila si ruky na hrudi.

Zase si spojili ruky. V tichu, ktoré zavládlo, počuli iba praskanie dreva v peci a žblnkanie vody pretekajúcej pod trupom lode.



Jedna za druhou sa všetky znovu pomodlili, tentoraz za Roxanu. Mala pocit, že ešte nikdy nepočula tak úprimne šepkané slová, ale najdlhšie jej znela v ušiach Dovina prosba.

„Pomôž mojej priateľke Roxane, pán Večný. Priprav pre ňu muža, od ktorého nebude môcť odtrhnúť oči a ktorý nebude môcť odtrhnúť oči od nej. A pošli jej ho rýchlo, ak môžeš.“

## 2

Panoval tmavofialový súmrak, nebezpečný čas pre vojaka. Kentučania unavení z pochodu pod velením plukovníka Cassiusa McLinna na konci dňa až príliš ochotne podľahli lákadlu v podobe suda s rumom. Mali za sebou úspešnú zimnú výpravu na územie Šóniov, ktorá sa skončila len pred niekoľkými hodinami, keď muži prepadli bojový oddiel vedení Britmi a zmazali nepriateľovi útok na pohraničné osady.

Plukovník McLinn sa odvrátil od pustého hrebeňa a vopchal si ďalekohľad do vrečka kabáta, pričom si až príliš dobre uvedomoval prítomnosť spútaných mužov za sebou. Spať s červenokabátnikmi a červenokožcami pod jednou strechou bude čudný pocit, pomyslel si. Sledovali ho rovnako ostrážito ako on ich. Perá na čelenkách sa im trepotali vo vetre a na tvárach mali rozmazané farby a pušný prach.

Ich boj sa odohral prakticky bez krvipreliačia. Práve táto taktika plukovníka McLinna preslávila. Vojny sa dali vyhrávať pomocou zbraní a dôvtipu. Ako ho nazvali vo *Virginia Gazette*? Plukovník džentlmen? Šóniovia mu dali menej oslnivú prezývku – modrokabátnik vypaľujúci indiánske osady. Prvá sa mu páčila

oveľa viac, ale uznával, že druhú si plným právom zaslúžil. Obrátil sa k svojim päťdesiatim zajatcom a v duchu si položil otázku: *Čo si o mne myslia teraz?*

Vedel, že v zimnom súmraku vrhá tieň ako Goliáš. Otrhané, flakaté konce dlhého koženého kabáta mu vo vetre poletovali okolo stehien a čižmy so striebornými ostrohami pevne stáli na zamrzutej zemi. Vytiahol meč z pošvy a zvonivý zvuk, ktorý vydala kvalitná oceľ, sa rozľahol okolo neho ako ozvena.

Zajatci ho pozorovali. Možno premýšľali, či im dokáže, že svoju prezývku si zaslúži. Ale ktorú? Prechádzal sa pred nimi, hľadel na holé stromy za nimi a pýtal sa sám seba, kedy les vydá všetkých jeho mužov a či sa v ňom skrýva aj desať Šóniov a červonokabátnikov, ktorým sa podarilo ujsť.

Možno urobil chybu, keď za unikajúcimi nepriateľmi poslal iba tridsať mužov. Velením pátracej skupiny poveril Richarda Rowana, ale Rowan bol skôr pisár než vojak. Muži by v lese mohli zablúdiť – alebo utržiť omrzliny –, skôr než sa vrátia. Jeho zástupca však ochorel, a tak inú možnosť nemal. A Rowan, unavený kancelárskou prácou, bol viac než ochotný podujat' sa na novú úlohu. Cass sledoval svojich mužov miznúcich v lese s hrudou stiahnutou obavami, ktoré celkom nechápal. Okrem toho Rowan mu bol ako otec.

Keď predstúpil poručík s cínovým džbánom, Cass zasunul meč do pošvy a odohnal znepokojujúce myšlienky. „Toto vás spoľahlivo zahreje, plukovník.“

O hodinu už nikto nemyslel na nezvestných spolubojovníkov ani na unikajúceho nepriateľa. Muži sa chúlili okolo ohňov a dopriavali si rum plnými dúškami. Všetci si predstavovali pohodlný domov. Drevené stoly obložené mäsom a chlebom. Šuchot sukne. Páperové posteľe. Cassius McLinn však spomínal na Írsko... svoje panstvo, ktoré nevidel už šesť rokov... a na voňavú náruč Cecily O'Dayovej.

Vždy, vždy sníval iba o Cecily.

Keď sa celkom zotmel, v lese zbadal pohyb. Pomaly sa z neho vynárali muži – iba tiene – so zdvihnutými mušketaми. *Útočníci, ktorým sa podarilo ujsť!* Cass sa bleskovo načiahol za svojou zbraňou a namieril. Jediným nemilosrdným výstrelom skolil muža kráčajúceho vpredu. Okolostojaci vojaci nasledovali veliteľov príklad a strieľali prichádzajúcich mužov ako divé moriaky. Nenarazili takmer na nijaký odpor – kým desivé ticho nepreťal zúfalý výkrik.

Cassov.

Zabíjali svojich vlastných mužov! Vlastencov, ako boli oni. Vojaci, ktorí ešte stáli, vydesene upalovali späť do lesa. Cass chrapľavo vykrikoval, pustil mušketu a rozbehol sa cez trávu s ľadovým leskom. Kĺzal sa po nej, akoby mal na nohách korčule a nie vojenské topánky.

*Och, večný Otec, zmiluj sa...*

Richard Rowan ležal na chrbte. Jeho kontinentálny kabát pokrývali tmavočervené škvrny od krvi, ktorá mu vytekala z otvorených rán v hrudi. Rýchlo prehltal, lebo mu plnila aj ústa. Keď sa Cass nad ním zohol, chytil ho za chlopňu.

„Plukovník...“

Cass padol na kolená a zdvihol svojmu pisárovi hlavu z tvrdej zeme. Hľadal slová útechy – akékoľvek –, ale nevládal prekonať bolesť, od ktorej sa mu sťahovala hrud'

*Milosrdný Bože, zvráť túto strašnú hodinu!*

Sekundy plynuli mučivo pomaly a Cass napokon zlomeným hlasom vyhrkol: „Richard, myslel som si, že si – nepriateľ!“

Zovretie na jeho chlopni zosilnelo. „Máte... nepriateľa... ale ja ním nie som...“

Cass zažmurkal a slzami pokropil tvár muža so sivými fúzmi, ktorého držal v náručí. Keď si uvedomil, čo vykonal, zem pod nohami sa mu rozhojdala. Cítil z neho Richard rum? Vedel, že